

[Thomsen.]

ling. Men der burde tillige være fuld Enighed om, at Eengangsskatten er absolut paakrævet som et nødvendigt Skridt i Retning af en retfærdig Fordeling af Krigsomskostningerne og Krigsbyrderne paa alle Landets forskellige Befolkningsgrupper. Landets brede Befolkning, særlig Arbejdere, Tjenestemænd og ligestillede, har i Besættelsestiden baaret forholdsvis de tungeste Byrder; nu maa Trykket fortrinsvis lægges paa andre Skuldre.

Det foreliggende Lovforslag er saa grundigt gennemgaaet af Finansministeren, at jeg ikke skal gaa i Einzelheder; saa meget mindre, som Forslaget har faaet en grundig Behandling i det andet høje Ting og i dettes Udvalg i de 6 Uger, hvori Udvalgsbehandlingen har staaet paa; i Sammenligning dermed levnes der næppe os videre lang Tid til Behandling af Lovforslaget. Rigsdagens Partier ogsaa i det høje Ting er nu vel informerede saavel om Sagens saglige som om dens politiske Side, saa der er næppe Grundlag for eller Anledning til nogen langtrukken Behandling af Sagen. Jeg skal dog tillade mig at gøre nogle enkelte Bemærkninger.

Der kan sikkert med Føje — hvad der ogsaa er hævdet med stor Vægt fra visse Sider i det andet høje Ting — rejses Tvivl om, hvorvidt Lovforslagets Provenu er tilstrækkeligt til Opnaaelse af en Stabilisering af Landets Pengevæsen. Provenuet, som af den højtærede Minister blev anslaaet til ca. 1,2 Milliarder Kr., omtrent ligelig fordelt paa Lovens to Afsnit, er jo betydelig mindre end den Sum, som det sagkyndige Udvalg, Professorudvalget, regnede med, og Summen synes ogsaa alt andet end voksen, naar den sammenlignes med de Beløb, der anføres, naar Talen er om de ledige Penge, hvis Middeltal falder omkring 5 Milliarder Kr. Der er af Finansministeren nævnt ca. 4 Milliarder Kr., og der er fra anden, nogenlunde sagkyndig Side i hvert Fald, nævnt op til 6 Milliarder Kr., saa jeg vil her regne med et Middeltal paa 5 Milliarder Kr., og der er jo langt fra 1,2 Milliarder Kr. til 5 Milliarder Kr. Jeg skal selvfølgelig ikke glemme — saa meget mindre, som vi nu blev paamindet derom af den højtærede Finansminister —, at til Eengangsskattens og Stabiliseringslaanets Provenu skal lægges Pengelovens Efterbetalinger og Bøder og Værnemager- og Straffelovens Konfiskationsbeløb og Bøder, saa at det samlede Angreb mod de ledige Penge skulde naa op til de af Finansministeren nævnte ca. 2,7 Milliarder Kr. Men der er dog endnu et langt Spring til 5 Milliarder Kr., og skal dette

Mellemrum i det væsentlige udfyldes med kort- og langfristede Laan, hvortil Renter og Amortisationsbeløb skal hentes gennem de aarlige Udskrivninger af direkte og indirekte Skatter, maa et af to ske: Enten maa den brede Befolkning trykkes ned i Fattigdom af Skatterne og i Usseldom af Mangelen paa social Omsorg, eller ogsaa maa vort Skattesystem fuldstændig omlægges. Og i sidste Fald maa vi sætte vort Haab til en anden og anderledes indstillet Regering og Rigsdag end dem, der har Ansvaret for, at det foreliggende Lovforslag ikke har faaet et andet Indhold.

De Ændringer, som Lovforslaget er undergaaet i Folketinget, tyder ikke just paa nogen dybtgaaende Forhandlingsvilje hos Flertallet. Vi anerkender, at Lovforslaget paa visse Punkter er forbedret, først og fremmest derved, at de tre Skalaer for personlig Formuestigningsafgift i § 17 er afløst af en enkelt Skala, nærmest svarende til det oprindelige Lovforslags tredje Skala, men dog betydelig afsvækket, hvad vi i og for sig maa beklage, da vi stadig, som nævnt, mener, at Lovens hele Udbytte bliver for ringe. Men vi maa ogsaa beklage, at Flertallet ikke i større Omfang har kunnet imødekomme de Krav, der har fundet Udtryk i de af vort Parti stillede Ændringsforslag. Jeg tænker her særlig paa de Ændringer, der tager Sigte paa en Forhøjelse af Formuestigningsafgiften, som vi kunde have ønsket sat op omtrent til det dobbelte, dels gennem en ændret Afgiftsberegning for baade Personer og Aktieselskaber, dels gennem Inddragelse under Lovforslagets Omraade af større Formuestigninger, der er Tabu i Lovforslaget. Jeg tænker her paa Dødsboer og skjulte Penge, særlig gemt hen gennem store Ejendomshandeler, og ogsaa Formuestigning, som er gemt i store maskinelle Anlæg o. lign. Endvidere havde vi jo ønsket en Nedsættelse af det afgiftsfri Beløb.

Men disse Beklagelser omfatter tillige, at det ikke har været muligt at faa Ørenlyd for Kravet om at faa Stabiliseringslaanet ændret til en Stabiliseringsafgift. Lovforslagets Bestemmelser om Laan er efter vor Mening behæftet med store Fejl, og Stabiliseringsmidlerne er uberegnelige, idet den laaneplygtige selv kan afgøre, hvorvidt han vil udrede Laanet eller en Afgift op til Halvdelen af dette, som det ogsaa tydeligt fremgik af den højtærede Finansministers Udredelse. Dernæst har Stabiliseringslaanet samme Fejl som Laan i al Almindelighed: det skal forrentes, rigtignok kun med 2 pCt., og amortiseres i 40 Aar, at regne fra